

22 червня 2017 року в зразковому історико-краєзнавчому музеї при Калайдинцівській ЗШ I-III ступенів імені Ф.Д.Рубцова відбувся Урок пам'яті «У вічній пам'яті народній не закінчилася війна». Директор школи Сергій Мисник гостинно вітав у стінах свого дітища заступника голови райдержадміністрації Ігоря Нестеренка, начальника відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту райдержадміністрації Юлію Білокінь та директора Департаменту освіти і науки Полтавської обласної державної адміністрації Олену Харченко, жителів сіл Калайдинцівської сільської ради та навколишніх населених пунктів.

Гості мали змогу побути свідками освячення новообладнаної «Кімнати гідності», яке проводив отець Володимир, благочинний Лубенського округу, настоятель Свято-Пантелеймонівської церкви. Вони відвідали музейні кімнати захисників Вітчизни, Бойової слави, Народознавства, Історії школи, Історії козацтва, «Дзвони народної пам'яті» та послушали розповіді екскурсоводів про етапи національного й духовного відродження краю, роки колективізації та голодоморів, війни з нацистською Німеччиною, в Афганістані, чорнобильської трагедії й подій на Сході України. З огляду на пам'ятну дату, – День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні, - всі присутні вшанували пам'ять загиблих хвилиною мовчання та запалили свічку пам'яті на знак жалоби. Учні школи Дронько Р., Сичова В., Даниленко В., Підпалій А. поклали квіти до підніжжя пам'ятника загиблим воїнам. Дійству надало особливого колориту виконання патріотичних пісень В. Павлічук та В. Різуненком.

Особливо вразили відвідувачів Кімната гідності та Бойової слави, де кожна світлина, кожен збережений документ – то чиясь доля, спаплюжена війнами, репресіями, Чорнобилем, примусовими роботами... І таких доль на стінах музею – сотні. Директор школи та засновник музею Сергій Мисник згадує історію одного чоловіка, у минулому - оstarбайтера, що повернувся в рідне село і не знайшов ні своєї хати, ні родичів, ні знайомих. Усі, кого він коли-небудь знав, чи то роз'їхались, чи відійшли за край. І от коли він зайшов у музей і знайшов там фото своїх батьків, то розплакався.

Головне, що понад усе повинен берегти кожен народ, - це мова і пам'ять про минуле, і саме це – головне завдання подібних музеїв. Саме тут, на поживклому папері фото чи документів, у старих речах, зберігається душа народу –

незнищенна, вічна, жива.

(Із сайту Лубенської РДА)

